

V ten deň som sa už do práce nevrátila. Napriek tomu, že nebol ešte ani obed, som si povedala, že dnes si zaslúžim deň sama pre seba. Po dlhej dobe som mala pocit, že za niečo stojím, a aj napriek tomu, že nedokážem dať žiadnemu človečikovi život, som jeden zachránila. Necítila som sa ako hrdinka ani som nemala žiadny božský komplex, ale cítila som zvláštnu, čistú radosť a naplnenie z toho, že život šestnásťročného chlapca, ktorý sa ešte ani poriadne nezačal, sa nemusí skončiť.

Rozhodla som sa pre prechádzku Starým Mestom Bratislavy, nebola som v centre už dávno. Začala som sa vyhýbať ľuďom a nemala som potrebu tváriť sa, že som v poriadku a veselá, keď sa mi chcelo skrčiť niekde v kúte, zhasnúť, nehýbať sa a dúfať, že sa raz všetko vyrieši samo a ja len vstanem a vyletím ako motýľ z kukly. Prešla som sa po tých malých, romantických uličkách za Dómom svätého Martina, nepamätám si, ako sa volajú. Nemám pamäť na mená ani na tváre, aspoňže mám pamäť na čísla, to sa mi v práci hodí. Jar sa už rozbehla, slnko dokázalo zahriať a napriek tomu, že bol pracovný deň, na terasách kaviarní a reštaurácií posedávalo dosť hostí, ktorí sa túžili vyhriať po zimnom väzení a nadýchnuť sa otepľujúceho sa vzduchu. Kúpila som si kávu a sadla si na Hviezdku na lavičku. Kedysi som rada sedávala na lavičkách, pozerala na ľudí a rozmýšľala nad tým, aký asi majú život, či už zažili niečo neobyčajné, osudové alebo aj niečo veľmi bolestivé a dokážu ráno vstať a ísť ďalej. Teraz by som sa mohla pozrieť aj sama na seba. Videla by som, že tá žena trpí a nemá žiadnu víziu, ako bude pokračovať jej život? Vraví sa, že život sa začína až po štyridsiatke. Čo sa stane v septembri? Nieкто šibne čarovným prútkom a môj život sa zmení na rozprávku? Nejakto sa mi už nechcelo veriť na zázraky.

Musím sa pozbierať, uviazla som v minulosti a tá ma pomaly požíerala ako had obrovského potkana. Keď ma zožerie, bude ma tráviť poriadne dlho. Žiadne svetlo na konci tunela.

Čo však budem robiť? Ostanem bývať u mamy? Dochádzať z Alžbetinho Dvora do Bratislavy každý deň nie je žiadna lahoda. Zápchy sú nekonečné. Vlakom to je rýchlejšie, na stanici preštúpim na elinu a o chvíľu som v práci, ale nemám rada, že cestou spať sa musím vtesnať do cestovného poriadku. Bud' sa naháňam, aby som stihla vlak, alebo mi ostáva veľa času, ktorý mi dáva príležitosť rozmýšľať a sypať si soľ do rán. Mohla by som začať čítať knihy, kedysi som striedala jednu za druhou, no teraz keď začnem čítať, už po troch riadkoch som hlavou inde. Ak nejdem diaľnicou, mojím malým fordcom trvá cesta v zápche niekedy až hodinu a pol, ale tam sa sústredím na šoférovanie a pustím si hudbu tak nahlas, aby prekríčila všetko v mojej hlave. Martin nemal rád, keď som v aute počúvala svoju hudbu, on mal rád jazzík, a keď sa trochu odviazal, tak funky. Rock mu nič nehovoril, tváril sa, že je to hudba pre jednoduchších. Vždy ma vedelo vytočiť, keď sa cítil nadradený a ani nevedel, čo presne odsudzuje. Na všetko mal svoje škatuľky, veci pre neho boli väčšinou čierno-biele a len ťažko sa mu dalo sňať klapky z očí. Postupom času som sa o to prestala snažiť.

U mamy však nemôžem zostať bývať navždy. Ona sa tomu síce tešila, no musím sa postaviť na vlastné nohy, aby som sama pred sebou nabrala na hodnote. Počkám, kým prebehne rozvod, vyriešime BSM, Martin sa ma bude chcieť zbaviť čo najskôr. V byte sa mu páčilo, aj keď som ho vybrala a zariadila ja. Nie je sentimentálny a spomienky na náš spoločný život nevidel ako prekážku, aby v ňom ostal aj so svojou čoskoro rozrastajúcou sa rodinkou.

Potom by som si mohla nájsť malý byt niekde v okrajovej štvrti Bratislavy, ale aj tak si budem musieť zobrať hypotéku, čo v mojom veku a s mojím platom asi nebude žiadna sláva. Byty sú teraz drahé, už som zmapovala situáciu. Novostavbu si dovoliť nemôžem, na rekonštrukciu kapacitu nemám, bude to musieť byť veľký

kompromis toho, čo chcem, a na čo budem mať. Poprosím o pomoc Šimona.

Každú nedeľu sme sa všetci stretávali u mamy na obede. Bolo to tak, odkedy sme sa od nej rozprchlí. Teraz to bolo pre mňa trochu ťažšie. Šimon bol o dva roky mladší, mal rodinu, idylický život a ja som tu sedela ako troska. Nezávidím mu, doprajem mu všetko na svete, on si to zaslúži, len ma opäť premohla sebaľútosť. Jeho žena Jana bola fajn baba, mali sme sa rady, ale každá sme boli iná. Ona mala svoj kozmetický salón, jej život sa točil okolo zvelaďovania fyzickej krásy, čo mňa nikdy nebralo. Doteraz som na kozmetike nebola ani raz. Nechty som si nechala spraviť iba na svadbu, maľujem sa veľmi málo, občas trochu špirály a ani vlasy som si ešte nemusela farbiť. Skrátka, nemali sme spoločné témy, ale Šimon ju miloval, bola večne usmiata, sršala z nej energia, dobíjala mu baterky a hlavne bola skvelá matka ich dvom chalanom a to bolo to najdôležitejšie. Matúš mal deväť a Adam sedem rokov a ja s Martinom sme im boli krstní. Martin im rád kupoval drahé dary, viem že aj na tieto Vianoce im poslal balík – osobne sa prísť neodvážil. Ja som sa s nimi zas vedela vyblázniť. Už od malička sme sa hrávali rôzne hry, mamin starý dom bol ideálny na schovávačky a v záhrade sme dokázali stráviť celé poobedie. Šimon a Jana boli radi, že si môžu v pokoji vypiť kávu. Teraz chalanov už viac zaujímal virtuálny svet. Jeden v ruke telefón, druhý tablet a ani sme o nich nevedeli. Myslím, že ich rodičia už rezignovali, proti evolúcii sa nedá bojovať.

„Alička, ako sa máš?“ Šimon ma tak volal od malička, spojil si Alička a sestrička a ináč mi už nepovedal.

„Šimko, chcela som ťa poprosiť o pomoc,“ začala som váhavo. Šimon bol realiták a to sa mi teraz veľmi hodilo. Dostane sa k takým ponukám nehnuteľností, ktoré sa na trhu ani neobjavia, a má pre túto prácu cit. Našiel sa v nej a bol v nej ozaj dobrý.

„Čo len chceš, Alička.“

„Vieš, Martin mi asi čoskoro vyplatí polovicu nášho bytu a ja by som si rada našla niečo malé v Bratislave. Pomohol by si mi s tým?“

Skôr ako stihol odpovedať, mama sa otočila od kávovaru a vyhrkla: „Dievčatko, vieš, že tu so mnou môžeš ostať, ako dlho budeš chcieť, je mi s tebou veľmi dobre, nemusíš sa nikam ponáhľať.“

„Ja viem, mami, aj mne je s tebou super, ale musím to spraviť. Musím sa postaviť na vlastné nohy. Potrebujem spraviť hrubú čiaru, a možno keď si nájdem niečo svoje, podarí sa mi ľahšie začať nový život.“ Všetci stíchli. Vedela som, že mama to chápe a nemá mi to za zlé, a v Janiných a Šimonových očiach som videla lútosť.

„Jasné, niečo vymyslíme, nechaj to na mňa. Mohla by si niekedy prísť na kávu ku mne do kanclu, teraz máš na to aj dôvod. A, mimochodom, mám nového kolegu, celkom fešák a je voľný,“ žmurkol na mňa, snažiac sa odľahčiť tému.

„Šimo, prestaň!“ okríkla som ho. „Ja som už s chlapmi skončila. Pozri na maminu, odkedy odišiel otec, je sama a nikdy jej nič nechýbalo!“ Hneď ako som to dopovedala, uvedomila som si, že vlastne ani neviem, či si mama už nechcela nikoho nájsť kvôli sebe, kvôli nám alebo sa proste nikto jedinečný neobjavil. Pamätám si, že muži mali o ňu záujem. Bola to krásna, tmavooká brunetka so zmyslom pre humor. Tu v dedine sa rýchlo rozkričilo, že ju nechal muž, a našli sa tu takí, ktorí jej nosili kvety alebo iné drobnosti, aby jej prejavili náklonnosť. Aj v továrni, kde pracuje už skoro polovicu života, mala pár kolegov, ktorí sa pokúšali naviazať s ňou bližší kontakt, ale vždy to išlo do stratena.